

gaaende Universitetets og Kommunitetets indbyrdes Forhold. Jeg lagde Mærke til, at den høitærede Minister sagde, at der havde været en Uenighed mellem Folkethinget og Regjeringen, og han kunde sige Lands-thinget. Jeg vil tillade mig at spørge, om der ikke skulde være en Mulighed for en midlertidig Overenskomst i saa Henseende. Der var en meget æret Minister, hvis Budget var til Behandling igaar, som sagde, at dersom de to Thing kunde blive enige om at yde en Mand et foreslaaet Bidrag, skulde han ikke modsætte sig det. Jeg vil tillade mig at spørge, det er blot en Henstilling til velvillig Overveelse, om det ikke skulde kunne tænkes, at der her kunde gaas en lignende Vej, saa at Regjeringen, naar den anerkjender, at der her paa en Maade er tre Parter i Sagen, midlertidigt vilde høre sig, hvis de to andre kunde blive enige. Der er ikke Noget til Hinder for, at man indretter Bevillingen saaledes, at den aldeles ikke kommer til at afgjøre noget Princip. Man kan blot skrive ved Siden af, at det er aldeles ekstraordinært, at dette Bidrag af 6,000 Kr. gives af Kommunitetet. Saa- fald er Intet afgjort om hele Striden, og man opnaar det Diemed, som man fra alle Sider anerkjender det ønskeligt at fremme. Det er blot en ganske kort Henstilling, jeg vilde tillade mig, som maaske under den fortsatte Forhandling mellem Finantsudvalget og Ministeren kunde komme under Overveelse. — Jeg har endnu en lille Bemærkning at gjøre angaaende Theatret. Der er klaget over, at dette Skur udenfor Theatret vanskrer, og man antager, at det skal fjernes. Det var mig en Tilfredsstillelse at høre, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (Brandes) talte om, at der ogsaa var noget Feilt inden i Theatret; han talte om, at den dramatiske Kunst forfalt paa vor Scene, og deri tror jeg, at han har fuldstændig Ret. Jeg kommer der til at tænke paa, at Hjernelsen af dette Skur er ikke nær saa vigtig som at fjerne de Mangler, der ere inde paa selve Scenen. (Afbrudelse af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet.) Ja, det er maaske nemmere at fjerne Skuret, men man kan ikke afvise Fordringerne til Theatrets Virksomhed dermed, at det er vanskeligt at fjerne Manglerne derved. De, der staa i Spidsen for Theatret, maa gjøre sig Uleilighed, og da der bevilges saamange Penge til Theatret af Staten, og man har viist, at man ikke er farrig dermed fra Statens Side, kan man ikke styde sig ind under, at man har været for knap, og styde Skylden for den daarlige Tilstand paa nogen Anden end paa sig selv, paa dem, der styre. Dette

gjælder ikke blot den dramatiske Kunst i Almindelighed, men Operaen har dog vistnok, saalænge vi have levet, ikke været i en saa elendig Tilstand, som den er for Øieblikket. Og er der noget Besynderligt i, at det er saaledes, naar man ser, hvad det er for Personer, som ere derved, hvorledes Naturens Orden maa gjøre, at de snart maa gaa bort, hvem er der saa til at remplacere dem? Lad da Bestyrelsen sørge for, at der er Nogen, som kan træde istedetfor de dygtige Kunstnere, som nu ere, naar de ifølge deres Alder ikke længere kunne udøve deres Kunst. Det er jo ganske forbausende at se, at de unge Kunstere, der optræde navnlig ved Operaen, ere de Samme, vi for 20 Aar siden have set som ikke ganske unge Mænd, men de vedblive endnu at spille de Roller, som skulde spilles af Unge. Jeg trøster mig derfor meget til at være med at negte Bevillingen til en ny Underkjørsel ved Theatret, saalænge der ikke indenfor samme er en bedre Tilstand. Skuret vanskrer ikke nær saameget som det, der sker paa Scenen sammenlignet med, hvad det burde være. Jeg skal derfor med Forsigtelse se dem tage Skuret bort og lade være med at bevilge Noget til at opføre Noget i Stedet derfor, saalænge vi ikke faae en anden Tingenes Tilstand inde paa Scenen. — Der var et æret Medlem, som paa en meget smuk Maade talte om de Understøttelser, der ere foreslaaede til nogle Forfatterinder. Det ærede Medlem sagde, at naar man ligesom har opstillet en Rangforordning mellem de Forfattere, der fik Understøttelse af den Konto, hvor man i Almindelighed bevilger Understøttelse til Kunstner, vilde det derfor være meget ubilligt at sætte disse Damer der, thi saa vilde der opstaa en ny Art af Strid om Rangene. Det forekommer mig, at det ikke er uden Føie, at man er gaaet til at give Bevillingen paa det Sted, hvor Ministeren er bleven enig med Udvalget om at give den. Jeg kan naturligvis ikke Andet end anerkjende den Maade, hvorpaa det ærede Medlem udtalte sig (Berg: Jeg synes, at den var meget urigtig). Ja, jeg kan ikke sige, at den var saa aldeles urigtig. Jeg skal i ethvert Fald bemærke, at det har sine Vanskeligheder, enten man stiller dem paa den ene eller den anden Konto, og jeg tror, at saaledes som Sagen nu er ordnet, vil den i mange Aar ikke give Anledning til videre Omtale her i Thinget, og det kan maaske i mange Henseender være heldigt. Jørrigt maa jeg dog tilstaa, at skjøndt jeg ikke har været nogen meget slittig Læser af den Literatur, som er kommen fra den Kant, have dog enkelte af de Ting, jeg har læst, været affurat ligesaa gode som det, der er skrevet af de Mandfolk, der tidligere